

Ved § 152 skulle vi kun foreslaae mindre væsentlige Forandringer i Affattelsen, hvorimod vi, hvad § 153 angaaer, skulle foreslaae, at der gives Anklagebe en almindelig Frist af 8 Dage, efterat Overanklageren har meddeelt ham, hvilke Beviisligheder han vil fremkomme med, de els til at bestemme, hvilke Beviisligheder han selv agter at fremlægge, de els til at begjære Personer indkalde, som Overanklageren ikke har fundet Anledning til at indkalde. Negter Overanklageren at efterkomme saadan Begjæring, maatte han da inden en meget kort Frist (3 Dage) meddele Underretning derom, og Anklagebe vilde da, dersom han ikke kunde formaae Vedkommende til frivillig at møde, kunne føre Klage over Negtelsen under Hovedforhandlingen.

Kapitel 5 og 6.

Reglerne for Hovedforhandlingen ved Rævningsretten ere givne i Udkastets 5te Kapitel, medens det 6te, som vi skulle omtale i Forening med hiint, omhandler Reglerne for Beviset i Straffesager.

Hovedforhandlingen er offentlig og mundtlig; kun i enkelte Tilfælde kunne Dørene lukkes, og da tilstedes der Afgang for flere Personer, hvis Nærværelse maa ansees som ønskelig (§ 156).

Rævningerrettens Formand leder Forhandlingerne og vaager over, at de føres paa en værdig og betryggende Maade (§§ 157—58). Forskjellige Spørgsmaal, der kunne opstaae under Forhandlingerne og kræve en Afgjørelse, skulle dog afgjøres af Retten og ikke af Formanden alene.

Naar de forskjellige Personer, der skulle møde i Sagen, ere komne tilstede, og ingen Udsættelse findes nødvendig, oplæses Anklagekjendelsen, hvorefter Afgang til at fremsætte formelle Indsigelser gives (§§ 159—168).

Fremmes Sagen, begynder den med Spørgsmaal til Anklagebe, om han erklærer sig skyldig eller ikke. Erklærer han sig skyldig, da afsiger Retten i Reglen Dom uden Rævningers Mellemkomst (§§ 169—170).

Erklærer Anklagebe sig „ikke skyldig“, fore-

gaaer Lodtrækning af Rævninger. Der gives udførlige Regler om Forkastelse af og Indsigelse mod Rævninger; de 12 Uforkastede, der skulle bømme som Rævninger, aflægge Ed og vælge en Formand (§§ 172—182).

Forhandlingen for Rævningerretten begynder med, at Overanklageren giver en Fremstilling af Sagen, hvorefter han retter Spørgsmaal til Anklagebe, afhører Vidner, der aflægge Ed, forinden de afgive Forklaring, Syns- og Skjønsmænd m. m. (§§ 185—206). Efter Anklageren har den Forrettede og derpaa Forsvareren Ordet. Forsvareren afhører selv Vidner og Andre (§§ 207—8). Anklager og Forsvarer kunne atter tage Ordet; Forsvareren har altid det sidste Ord, og Anklagebe kan, efterat Forsvareren har talt, endnu tilføje Bemærkninger (§ 209).

Der gives Regler om Protokolførelsen og Formandens Optegnelse af det, der er fremkommet under Sagen (§ 213).

Formanden slutter Forhandlingerne og giver en Fremstilling af Sagen, affatter og stiller Spørgsmaalene til Rævningerne (§§ 214—222).

Efterat Spørgsmaalene ere stillede, raadslaae Rævningerne; Formanden oplæser for dem en skriftlig Forfrist om den Opgave, der er dem stillet; efter endt Raadslagning stemme de over de forelagte Spørgsmaal; de kunne ikke kjende skyldig, medmindre 8 ere enige. Retten kan paalægge Rævningerne paany at overveie en affagt Kjendelse, og naar alle Dommere ere enige, kan Retten beslutte, at Sagen, dersom Anklagebe er erklæret skyldig, skal indbringes for en ny Rævningerret (§§ 223—34).

Frisindes Anklagebe, sættes han strax paa fri Fod; erklæres han skyldig, afsiger Retten Straffedom strax eller efter en kort Frist (§§ 236—38). Endelig gives Regler for Dommens Forkyndelse og om Tilførelsen af Erklæring og Dom til Thingbogen (§§ 239 og 241).

I det 6te Kapitel omhandles Beviset i Straffesager. Der gives Regler for, hvad det er, der skal og maa bevises, og om Beviisbyrden (§§ 242—44). Med Hensyn til Bevisets Kvalitet gives forskjellige Regler, og da navnlig den, at det middelbare Beviis ikke maa føres,